

DVOJAZYČNÁ
KNIHA ★★ ★
PRO
POKROČILÉ

Hansel and Gretel

and other Famous
Fairy Tales

Jeníček a Mařenka a další známé pohádky

Pro výuku upravil kolektiv Anglictina.com

anglický i český zrcadlový text

- Šípková Růženka
- Bílá laň
- Kouzelné zrcadlo
- Krásná princezna
- Bělunka a Růženka

MP3

příběhy namluvené rodilým mluvčím

 P R E S S

 Anglictina.com

Jeníček a Mařenka a další známé pohádky

Hansel and Grethel and Other Famous Fairy Tales

Computer Press, a. s.

Brno

2011

Jeníček a Mařenka a další známé pohádky

Hansel and Grethel and Other Famous Fairy Tales

Computer Press, a. s., 2011. Vydání první.

Adaptace a zjednodušení: Daniela Bisková

Překlad a gramatické poznámky: Daniela Bisková, Lucie Poslušná

Editor: Lucie Poslušná

Grafická úprava: Cyril Kozák

Audio: John Deane, Emily Chester

Technická spolupráce: Mikuláš Hrubeš, Jiří Matoušek, Irena Rozvoralová

Obálka: Martin Sodomka

Komentář na zadní straně obálky: Ondřej Jirásek

Odpovědný redaktor: Ondřej Jirásek

Produkce: Petr Baláš

Computer Press, a. s.,

Holandská 3, 639 00 Brno

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

distribuce@cpress.cz

tel.: 800 555 513

ISBN 978-80-251-3765-9

Prodejní kód: KEJ326

Vydalo nakladatelství Computer Press, a. s., jako svou 4139. publikaci.

© Computer Press, a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Předmluva

Pohádky mají rádi malí i velcí čtenáři. Těm malým se díky jim otevírá svět fantazie, který se mnohdy prolíná se světem skutečným. Ti starší rádi zavzpomínají na bezstarostné dětství, kdy jim pohádky četli rodiče či prarodiče.

V publikaci, kterou právě držíte v ruce, najdete šest známých i méně známých anglicko-českých pohádek. Ti z Vás, kteří už trochu anglicky umějí, si jistě rádi přečtou známé příběhy v angličtině. Dětem pohádky nejspíš přečtete česky, ale můžete jim je pustit na CD namluvené anglickým rodilým mluvčím, aby si zvykaly na výslovnost, rytmus a intonaci jazyka, který se jistě v budoucnu budou učit. Po každé pohádce najdete nápady, jak s pohádkou pracovat, aby se děti něco z angličtiny naučily, a i pro Vás jsou připravené jazykové komentáře pro mírně i více pokročilé studenty angličtiny. Na konci knížky naleznete základní přehled anglické gramatiky.

Věříme, že se rádi vrátíte do dětských let a přitom se přiučíte něco z anglického jazyka.

Tým Angličtina.com

Snow-White and Rose-Red

Bělunka a Růženka

A poor widow once lived in a little cottage. In front of the cottage was a garden, in which were growing two rose trees; one of these had white roses, and the other red.

She had two daughters, who resembled the rose trees. One was called Snow-White, and the other Rose-Red; and they were as loving, busy and untiring, as any two girls ever were.

Snow-White was more gentle, and quieter than her sister, who liked better skipping about the fields, seeking flowers, and catching little birds; while Snow-White stayed at home with her mother, either helping her in her work, or, when that was done, reading aloud.

The two sisters had the greatest affection the one for the other. They were always seen hand in hand; and should Snow-White say to her sister, "We will never separate," the other would reply, "Not while we live," the mother adding, "That which one has, let her always share with the other."

They constantly ran together in the woods, collecting ripe berries; but not a single animal would have injured them; quite the reverse, they all felt the greatest esteem for the young creatures. The hare came to eat parsley from their hands, the deer grazed by their side, the stag bounded past them unheeding; the birds, likewise, did not stir from the bough, but sang in entire security. No mischance befell them; if benighted in the wood, they lay down on the moss to repose and sleep till the morning; and their mother was satisfied as to their safety, and felt no fear about them.

Jednou žila v malé chaloupce chudá vdova. Před chaloupkou byla zahrada a v ní rostly dva růžové keře. Jeden měl bílé růže a druhý červené.

Vdova měla dvě dcery, které tyto růžové keře připomínaly. Jedna byla Bělunka a druhá Růženka. Dívky byly milé, čilé a neúnavné, jako jakékoliv jiné dvě sestry.

Bělunka byla jemnější a tišší než její sestra, která raději poskakovala po louce, hledala kvítka a chytala ptáčky. Bělunka se držela doma s matkou. Buď jí pomáhala při práci, a když bylo hotovo, nahlas předčítala.

Obě sestry se vzájemně měly velmi rády. Vždy je bylo vidět ruku v ruce. Když by Bělunka řekla sestře: „Nikdy se nerozdělíme,“ ta by odpověděla: „Až do smrti.“ Matka dodala: „Když jedna něco má, ať se vždy rozdělí s druhou.“

Pořád spolu běhaly po lese a sbíraly zralé bobule. Žádné zvíře by jim neublížilo. Právě naopak, všichni měli největší úctu pro tato malá stvoření. Zajíc jim jedl z ruky petrželku, jelen se pásal vedle nich, paroháč kolem nich bez bázně hopsal, ptáci neodletěli, ale prozpěvovali v naprostém bezpečí. Žádná nehoda je nepotkala. Když je v lese přepadla noc, uložily se ke spánku na mech a spaly až do rána. Jejich matka byla spokojená, že jsou v bezpečí, a nestrachovala se o ně.

Once, when they had spent the night in the wood, and the bright sunrise awoke them, they saw a beautiful child, in a snow-white robe, shining like diamonds, sitting close to the spot where they had lain. She arose when they opened their eyes, and looked kindly at them; but said no word, and passed from their sight into the wood. When the girls looked around they saw they had been sleeping on the edge of a precipice, and would surely have fallen over if they had gone forward two steps further in the darkness. Their mother said the beautiful child must have been the angel who watches over good girls.

Snow-White and Rose-Red kept their mother's cottage so clean that it gave pleasure only to look in. In summer-time Rose-Red attended to the house, and every morning, before her mother awoke, placed by her bed a bouquet which had in it a rose from each of the rose-trees. In winter-time Snow-White set light to the fire, and put on the kettle, after polishing it until it was like gold for brightness. In the evening, when snow was falling, her mother would bid her to bolt the door, and then, sitting by the hearth, the good widow would read aloud to them from a big book while the little girls were spinning. Close by them lay a lamb, and a white dove, with its head tucked under its wing, was on a perch behind.

One evening, as they were all sitting cosily together like this, there was a knock at the door, as if someone wished to come in.

"Make haste, Rose-Red!" said her mother; "open the door; it is surely some traveller seeking shelter." Rose-Red accordingly pulled back the bolt, expecting to see some poor man. But it was nothing of the kind; it was a bear that thrust his big head in at the open door. Rose-Red cried out and sprang back, the lamb bleated, the dove fluttered her wings and Snow-White hid herself behind her mother's bed. The bear began speaking, and said, "Do not be afraid: I will not do you any harm; I am half-frozen, and would like to warm myself a little at your fire."

Jednou, když strávily noc v lese a probudil je jasný východ slunce, uviděly krásné dítě. Mělo na sobě sněhobílý šat, který svítil jako diamanty. Sedělo blízko místa, kde ležely. Byla to dívka. Když otevřely oči, vstala a laskavě se na ně dívala. Neřekla ani slovo a zmizela jim v lese. Když se dívky rozhlédly, všimly si, že spaly na kraji propasti a určitě by se zřítily do temnoty, kdyby byly udělaly další dva kroky. Matka jim řekla, že to musel být anděl, který hlídá hodné dívky.

Bělunka a Růženka udržovaly matčinu chaloupku tak čistou, že bylo potěšení tam nahlédnout. V létě se Růženka starala o dům. Každé ráno, dřív než se matka probudila, postavila jí k posteli čerstvou kytici, ve které bylo po jedné růži z obou růžových keřů. V zimě Bělunka zatopila v krbu, vyleštila konvici, až se svítila jako ze zlata, a pak v ní dala vařit vodu. Večer, když padal sníh, ji matka vždycky požádala, aby zavřela dveře na petlici. Potom ta dobrá vdova seděla u krbu a předčítala z velké knihy. Dívky při tom předly. Kousek od nich leželo jehně a za ním, na hřadu, seděla bílá holubička s hlavou schovanou pod křídlem.

Jednoho večera, když tak spolu pohodlně seděly, ozvalo se zaklepání na dveře, jakoby chtěl někdo vejít.

„Rychle, Růženko!“ řekla matka. „Otevři dveře. Nějaký pocestný určitě hledá přístřeší.“ Růženka poslušně odsunula petlici. Očekávala, že uvidí nějakého chudého člověka. Ale nic takového. Byl to medvěd, který vrazil svou velkou hlavu do otevřených dveří. Růženka vykřikla a odskočila od dveří, jehně zabečelo, holubička zamávala křídly a Bělunka se schovala za matčinu postel. Medvěd promluvil a řekl: „Nebojte se, neublížím vám. Jsem napůl zmrzlý a rád bych se trochu ohřál u vašeho ohně.“

“Poor bear!” the mother replied; “come in and lie by the fire; only be careful that your hair is not burnt.” Then she called Snow-White and Rose-Red, telling them that the bear was kind, and would not harm them. They came, as she bade them, and presently the lamb and the dove drew near also without fear.

“Girls,” begged the bear; “knock some of the snow off my coat.” So they brought the broom and brushed the bear’s coat quite clean.

After that he stretched himself out in front of the fire, and pleased himself by growling a little, only to show that he was happy and comfortable. Before long they were all quite good friends, and the girls began to play with their unexpected visitor, pulling his thick fur, or placing their feet on his back, or rolling him over and over. Then they took a slender hazel twig, using it upon his thick coat, and they laughed when he growled. The bear permitted them to amuse themselves in this way, only occasionally calling out, when it went a little too far, “Girls, spare me an inch of life!”

When it was night, and all were getting ready to go to bed, the widow told the bear, “You may stay here and lie by the hearth, if you like, so that you will be sheltered from the cold and from the bad weather.”

The offer was accepted, but when morning came, as the day broke in the east, the two girls let him out, and over the snow he went back into the wood.

After this, every evening at the same time the bear came, lay by the fire, and allowed the girls to play with him; so they became quite fond of their curious playmate, and the door was not ever bolted in the evening until he had appeared.

When springtime came, and all around began to look green and bright, one morning the bear said to Snow-White, “Now I must leave you, and all the summer long I shall not be able to come back.”

„Ubohý medvěde,“ řekla matka. „Pojď a lehni si k ohni. Jen buď opatrný, aby se ti nepřipálily chlupy.“ Pak zavolala Bělunku a Růženku a řekla jim, že medvěd je hodný a neublíží jim. Přišly, jak jim řekla, a po chvíli se jehně i holubička beze strachu posunuly blíž.

„Děvčata,“, požádal je medvěd, „setřeste trochu sněhu z mého kožichu.“ Sestry přinesly koště a medvědův kožich očistily.

Ten se pak natáhl před krbem a spokojeně pobručoval. Chtěl ukázat, jak je šťastný a spokojený. Za nedlouho se všichni sprátelili a děvčata si začala s nečekaným hostem hrát. Tahala ho za husté chlupy, dávala mu své nohy na hřbet, válela s ním sem a tam. Pak si děvčata vzala tenkou lískovou větévku, poklepávala mu po kožichu a smála se, když vrčel. Medvěd jim dovolil si s ním takto hrát, jen občas se ozval, když zašly příliš daleko. „Děvčata, nechte mě aspoň trošičku při životě!“ žádal.

Když přišla noc a všichni se chystali spát, vdova řekla medvědovi: „Můžeš zůstat ležet tady před krbem, jestli chceš, abys byl chráněn před chladem a špatným počasím.“

Nabídku přijal. Když bylo ráno a den se na východě vylouppl, dívky ho pustily ven. Vydal se sněhem zpět do lesa.

Od této chvíle se medvěd vracel ve stejnou hodinu, lehl si k ohni a dovolil dívkám, aby si s ním hrály. Docela si svého zvláštního kamaráda oblíbily. Od té doby také večer nezavíraly dveře na závoru, dokud se neobjevil.

Když přišlo jaro, všechno kolem se rozzářilo a zazelenalo. Jednoho rána řekl medvěd Bělunce: „Musím odejít. Po celé léto se nebudu moci vrátit.“

“Where, then, are you going, dear bear?” asked Snow-White. “I have to go to the woods to protect my treasure from the bad dwarfs. In winter time when the earth is frozen hard, they must remain underground, and cannot make their way through; but now that the sunshine has thawed the earth they can come to the surface, and whatever gets into their hands, or is brought to their caves, seldom, if ever, again sees daylight.”

Snow-White was very sad when she said good-bye to the good-natured beast, and unfastened the door, that he might go; but in going out he was caught by a hook in the lintel, and a scrap of his fur being torn, Snow-White thought there was something shining like gold through the rent; but he went out so quickly that she could not feel certain what it was, and soon he was hidden among the trees.

One day the mother sent her daughters into the wood to pick up sticks. They found a big tree lying on the ground. It had been felled, and towards the roots they noticed something skipping and springing, which they could not make out, as it was sometimes hidden in the grass. As they came nearer they could see it was a dwarf, with a shrivelled up face and a snow-white beard more than a meter long. The beard was fixed in a gash in the tree trunk, and the tiny fellow was hopping to and fro, like a dog at the end of a string, but he could not manage to free himself. He stared at the girls, with his red, fiery eyes, and called out, “Why are you standing there? Can’t you come and try to help me?”

“What were you doing, little fellow?” enquired Rose-Red.

“Stupid, inquisitive goose!” replied the dwarf; “I meant to split the trunk, so that I could chop it up for kitchen sticks; big logs would burn up the small quantity of food we cook, for people like us do not consume great heaps of food, as you heavy, greedy folk do. The axe I had driven in, and soon I should have done what I required; but the tool suddenly sprang from the cleft, which so quickly shut up again that it caught my handsome white beard; and here I must stop, for I cannot set myself free. You stupid, pale-faced creatures! You laugh, do you?”

„Kam půjdeš, milý medvěde?“ zeptala se Bělunka. „Musím jít do lesa a hlídat svůj poklad před zlými trpaslíky. V zimě, když je půda zmrzlá, musí zůstat pod zemí. Nemohou se dostat na povrch. Ale teď, když půda slunečním teplem roztála, mohou vyjít na povrch. Cokoliv se jim dostane do rukou, nebo co se dostane do jejich jeskyní, velmi zřídka uzří denní světlo.“

Bělunka byla velmi smutná, když řekla dobrému medvědovi sbohem. Odemkla dveře, aby mohl vyjít. Když vycházel, zatrl jeho kožich o háček ve veřejích a chomáček chlupů se vytrhl. Bělunka si myslela, že zahlédla něco, co se blyštelo jako zlato. Nebyla si však jistá, protože medvěd rychle zmizel mezi stromy.

Jednoho dne poslala matka dcery do lesa, aby nasbíraly klacíky. Přišly k velkému stromu ležícímu na zemi. Někdo ho porazil. Všimly si, že u kořenů něco skáče a poskakuje. Nemohly rozeznat, co to je, protože se to občas schovalo do trávy. Když přišly blíž, viděly, že to je trpaslík. Měl úplně svrasklou tvář a sněhobílý vous delší než metr. Vous byl chycený v puklině kmene a ten malinký človíček tam poskakoval sem a tam jako pes na provaze. Nemohl vous uvolnit. Civěl na dívky svýma očima žhavýma jako uhlíky a volal: „Co tam tak stojíte? To nemůžete jít a pomoci mi?“

„Cos to dělal, milý příteli?“ zeptala se Růženka.

„Hloupá zvědavá huso!“ odpověděl trpaslík. „Chtěl jsem rozseknout kmen, abych mohl naštípat polínka do kuchyně, protože velká polena spálí to malé množství jídla, co vaříme. Lidé jako my nespotřebují hromady jídla jako vy, těžcí a mlsní lidé. Sekyrka, kterou jsem zasekl a kterou bych to byl rychle zvládnul, najednou z rozštěpu vyskočila a ten se uzavřel a skřípnul mi můj krásný bílý vous. A teď už dost, protože se nemohu osvobodit. Vy hloupé bledé tváře! Smějete se, co?“

In spite of the dwarf's bad temper, the girls took all possible pains to release the little man, but without avail; the beard could not be moved, it was wedged too tightly.

"I will run and get someone else," said Rose-Red.

"Idiot!" cried the dwarf. "Who would go and get more people? Already there are two too many. Can't you think of something better?"

"Don't be so impatient," said Snow-White. "I will try to think." She clapped her hands as if she had discovered a remedy, took out her scissors, and in a moment set the dwarf free by cutting off the end of his beard.

Immediately the dwarf felt that he was free he seized a sackful of gold that was hidden among the tree roots, and, lifting it up, grumbled out, "Clumsy creatures, to cut off a bit of my beautiful beard, of which I am so proud! I leave the cuckoos to pay you for what you did." Saying this, he swung the sack across his shoulder and went off without even casting a glance at the girls.

Not long afterwards the two sisters went to angle in the brook, meaning to catch fish for dinner. As they were drawing near the water they perceived something, looking like a large grasshopper, springing towards the stream, as if it were going in. They hurried up to see what it might be, and found that it was the dwarf. "Where are you going?" said Rose-Red. "Surely you will not jump into the water?"

"I'm not such a simpleton as that!" yelled the little man. "Don't you see that a wretch of a fish is pulling me in?"

The dwarf had been sitting angling from the side of the stream when, by ill-luck, the wind had entangled his beard in his line, and just afterwards a big fish taking the bait, the unamiable little fellow had not sufficient strength to pull it out; so the fish had the advantage, and was dragging the dwarf after it. Certainly he caught at every stalk and spray near him, but that did not assist him greatly; he was forced to follow all the twistings of the fish, and was perpetually in danger of being drawn into the brook.

Navzdory trpaslíkově špatné náladě se děvčata snažila človíčka uvolnit, avšak marně. Vousem nešlo pohnout. Byl zachycen příliš pevně.

„Doběhnu pro někoho,“ řekla Růženka.

„Hlupačko!“ zařval trpaslík. „Kdo by šel pro další lidi? Už tak tu jsou dva navíc. Nemáš lepší nápad?“

„Nebud' tak netrpělivý,“ řekla Bělunka. „Budu přemýšlet.“ Spráskla ruce jakoby přišla na řešení, vyndala nůžky a ve chvíliče ustříhla konec vousu a trpaslíka uvolnila.

Jakmile trpaslík cítil, že je volný, popadl pytel zlata, který byl schovaný mezi kořeny stromu a zavrčel: „Nešikovná stvoření, takhle mi ustříhnout kus mého krásného vousu, na který jsem tak hrdý! Nechám kukačky, aby vám zaplatily za to, co jste udělaly.“ Když to řekl, přehodil si pytel přes rameno a odešel, aniž by se na děvčata podíval.

Za nedlouho potom šly sestry k potoku na ryby. Chtěly chytit rybu k večeři. Když už byly blízko vody, všimly si něčeho, co vypadalo jako velká kobylika. Skákalo to k potoku, jakoby to chtělo skočit do vody. Spěchaly, aby se podívaly, co to je. Viděly, že to je trpaslík. „Kam jdeš?“ zeptala se Růženka. „Snad nechceš skočit do vody?“

„Nejsem tak hloupý!“ zaječel pidimužík. „Nevidíš, že mě darebná ryba tahá do vody?“

Trpaslík seděl u potoka a chytal ryby. Tu se zvedl vítr a nešťastně zamotal jeho vous do vlasce. V tu chvíli velká ryba chňapla po návnadě. Nepříjemný chlapík neměl dost síly ji vytáhnout a tak ryba měla výhodu a táhla trpaslíka za sebou. Chytal se každého stébla a stopky, na které dosáhl, ale nebylo mu to nic platné. Musel následovat veškeré škusnutí ryby a byl ve stálém nebezpečí, že ho stáhne do potoka.

The girls arrived just in time. They caught hold of him firmly, and endeavoured to untwist his beard from the line, but in vain; it was too tightly entangled. There was nothing left but again to make use of the scissors; so they were taken out, and the tangled portion was cut off.

When the dwarf noticed what they were about, he exclaimed, in a great rage, "Is this how you damage my beard? Not content with making it shorter before, you are now making it still smaller, and completely spoiling it. I shall not ever dare to show my face to my friends. I wish you had missed your way before you took this road." Then he fetched a sack of pearls that lay among the rushes, and saying not another word, hobbled off and disappeared behind a large stone.

Soon after this it chanced that the poor widow sent her daughters to the town to purchase cotton, needles, ribbon and measuring tape. The way to the town ran over a field on which in every direction large masses of rocks were scattered about. The girls's attention was soon attracted to a big bird that hovered in the air. They remarked that after circling slowly for a time, and gradually getting nearer to the ground, it all of a sudden pounced down amongst a mass of rock. Instantly a heart-rending cry reached their ears, and, running quickly to the place, they saw, with horror, that the eagle had seized their former acquaintance, the dwarf, and was just about to carry him off. The kind girls did not hesitate for an instant. They took a firm hold of the little man, they strove so stoutly with the eagle for possession of his contemplated prey that, after much rough treatment on both sides, the dwarf was left in the hands of his brave little friends, and the eagle took to flight.

As soon as the little man had in some measure recovered from his alarm, his small, squeaky, cracked voice was heard saying, "Couldn't you have held me more gently? See my little coat; you have rent and damaged it in a fine manner, you clumsy, officious things!" Then he picked up a sack of jewels, and slipped out of sight behind a piece of rock.

Děvčata přišla zrovna včas. Pevně ho chytila a pokoušela se rozmotat vousy z vlasce. Avšak marně. Byl zamotán příliš pevně. Nezbyvalo nic jiného, než zase užít nůžky. A už byly venku a zamotané vousy byly odštířeny.

Když si toho trpaslík všimnul, ve velké zlosti křičel: „Takhle budete ničit můj vous? To vám nestačí, že jste ho už jednou zkrátily? Teď je ještě kratší a úplně jste ho zničily! Vůbec se nemohu odvážit se ukázat svým přátelům. Kéž byste byly šly jinou cestou.“ Pak zvedl pytel perel, který ležel v rákosí, a bez dalšího slova se odbelhal a zmizel za velkým kamenem.

Zanedlouho potom se přihodilo, že chudá vdova poslala své dcery do města, aby koupily bavlněnou látku, jehly, stuhu a krejčovský metr. Cesta do města vedla přes pole, na kterém bylo roztroušeno velké množství kamenů. Pozornost dívek brzy zaujal velký pták, který tam poletoval. Všimly si, že vždy chvíli pomalu kroužil a stále se přibližoval k zemi. Najednou se však vrhnul dolů mezi kameny. V tu chvíli se jim k uším donesl srdceryvný nářek. Když k tomu místu doběhly, s hrůzou viděly, že orel chytil jejich známého trpaslíka a chtěl ho odnést. Hodné dívky neváhaly ani chvíli. Pevně trpaslíka chytily, přetahovaly se s orlem o jeho zamýšlenou kořist s takovou silou, že po velkém úsilí na obou stranách zůstal trpaslík v rukách jeho statečných přítelkyň. Orel odletěl.

Jakmile se mužíček trošku z úleku vzpamatoval, pisklavým a skřehotavým hlasem řekl: „To jste mě nemohly držet jemněji? Podívejte se na můj kabátek! Pěkně jste ho roztrhly a poškodily, vy neohrabané a dotěrné holky!“ Pak zvedl pytel drahokamů a zmizel z očí za kámen.

The maidens by this time were quite used to his ungrateful, ungracious ways; so they took no notice of it, but went on their way, made their purchases, and then were ready to return home.

On their way back, suddenly, once more they ran across their dwarf friend.

Upon a clear space he had turned out his sack of jewels, so that he could count and admire them, for he had not imagined that anybody would at so late an hour be coming this way. The setting sun was shining upon the brilliant stones, and their changing hues and sparkling rays caused the girls to pause to admire them also.

“What are you gazing at?” cried the dwarf, at the same time becoming red with rage; “and what are you standing there for, making ugly faces?”

It is probable that he might have proceeded in the same complimentary manner, but suddenly a great growl was heard near by them, and a big bear joined the party. Up jumped the dwarf in great terror, but could not get to his hiding-place, the bear was too close to him; so he cried out in great anguish –

“Dear Mr. Bear, forgive me, I pray! I will render to you all my treasure. Just see those precious stones lying there! Grant me my life! What would you do with such an insignificant little fellow? You would not notice me between your teeth. See, though, those two girls, they would be delicate morsels, and are as plump as partridges; I beg of you to take them, good Mr. Bear, and let me go.”

But the bear would not be moved by his speeches. He gave the horrid creature a blow with his paw, and he lay lifeless on the ground. Meanwhile, the maidens were running away, making off for home as well as they could; but all of a sudden they were stopped by a well-known voice that called out, “Snow-White, Rose-Red, stay! Do not fear. I will accompany you.”

Děvčata si už docela zvykla na jeho nevděčné a nelaskavé způsoby. Nevšimala si toho a pokračovala v cestě. Nakoupila a chystala se vrátit domů.

Při zpáteční cestě najednou sestry znovu narazily na svého trpasličího přítele.

Na mýtině vysypal pytel drahokamů, aby je mohl spočítat a obdivovat je. Myslel si, že v takovou pozdní hodinu už nikdo tímto směrem nepůjde. Zapadající slunce se odráželo od zářivých kamenů a jejich měnící se barvy a jiskřivé paprsky zaujaly i děvčata a ta je začala obdivovat.

„Na co čumíte?“ křičel trpaslík a zrudnul hněvem. „Proč tu stojíte a děláte hnusné obličeje?“

Je možné, že by byl pokračoval ve svých zdvořilostech, ale najednou se velmi blízko ozvalo silné zabručení. A tu mezi nimi stál velký medvěd. V největší hrůze trpaslík vyskočil, ale nestačil se schovat. Medvěd byl příliš blízko. Trpaslík křičel ve velké úzkosti:

„Drahý pane Medvěde, odpusťte mi, prosím! Dám vám všechny své poklady. Jen se podívejte na drahokamy, co tu leží! Darujte mi život! Co byste dělal s takovým nepatrným človíčkem? Ani byste si nevšiml, že mě máte v zubech. Podívejte se ale na ta dvě děvčata. To by byla pochoutka. Jsou baculaté jako koroptvičky. Prosím, vezměte si je, dobrý pane Medvěde, a mě pusťte.“

S medvědem však jeho řeči nepohnuly. Uhodil odporného mužika tlapou a ten ležel bez života na zemi. Děvčata zatím utíkala domů jak nejrychleji mohla. Najednou je zastavil známý hlas, který volal: „Běhlunko, Růženko, zastavte! Nebojte se! Půjdu s vámi.“

The bear quickly came towards them, but as he reached their side, suddenly the bear-skin slipped to the ground, and there before them was standing a handsome man, completely dressed in gold, who said, "I am a king's son, who was enchanted by the wicked dwarf lying over there. He stole my treasure, and compelled me to roam the woods transformed into a big bear until his death should set me free. Therefore he has only received a well-deserved punishment."

Then Rose-Red and Snow-White and the Prince all went back to the cottage, and some time afterwards Snow-White married the Prince, and Rose-Red, his brother, who shared between them the enormous treasure which the dwarf had collected in his cave.

The old mother spent many happy years with her daughters. The two rose-trees she took with her when she left the cottage, and they grew in front of her window, where they continued to bear each year the most beautiful roses, red and white.

Medvěd k nim rychle přišel. Když už byl u nich, najednou z něho sklouzla medvědí kůže a před nimi stál krásný muž. Byl oděný ve zlatě. Řekl: „Jsem královský syn a byl jsem zaklet zlým trpaslíkem, který támhle leží. Ukradl mi poklad a přinutil mě, abych bloudil po lese proměněný v medvěda. Jen jeho smrt mě mohla vysvobodit. Dostalo se mu spravedlivého trestu.“

Růženka, Bělunka a princ šli společně do chaloupky. Za nějaký čas se Bělunka za prince provdala. Růženka si vzala jeho bratra. Oba se podělili o ohromný poklad, který trpaslík sebral v princově jeskyni.

Stará matka žila po mnoho šťastných let se svými dcerami. Když se z chaloupky stěhovala, vzala s sebou oba růžové keře, které rostly před oknem. Nepřestaly kvést a každý rok měly krásné růže, rudé a bílé.

Co se můžete z této pohádky naučit s dětmi

Díky této pohádce si můžete procvičit přítomný čas průběhový. Děti si danou vazbu dobře zapamatují, když ji budou opakovaně používat v různých situacích. Zkuste s dětmi kratičké rozhovory podle textu a pak s drobnými obměnami. Děti si mohou povídat s vámi nebo s maňáskem.

- Dwarf:** Why are you standing there?
Girls: What are you doing, little fellow?
Dwarf: I'm waiting for help.
- Girls:** What are you doing? Are you going swimming?
Dwarf: No, a fish is pulling me in.
- Dwarf:** What are you gazing at?
Girls: Those brilliant stones.
- What are you doing, Kristýnka/ Honzík/teddy bear...?
I'm listening to the story/watching TV/playing with toys.

Co se můžete naučit sami

- ▶ Když byl medvěd v chaloupce na návštěvě a přišel večer, všichni se chystali **jít spát**.
- ▶ All were getting ready to **go to bed**.

Frázi **go to bed** si zapamatujte. Všimněte si, že na rozdíl od jiných míst, kam můžete jít, se před bed nedává určitý člen the. Stejně je to například u go to work, go to school nebo go to hospital.

Zkuste si přeložit:

Chodím spát v 10 hodin.
Můj bratr chodí spát pozdě.
Moje malá sestra chodí spát brzy.

*I go to bed at 10 o'clock.
My brother goes to bed late.
My little sister goes to bed early.*

Pro pokročilé

Slovíčko bear [beə(r)] se v textu vyskytlo ve dvou významech – jako podstatné jméno (medvěd) a jako nepravidelné sloveso (bear – bore – borne). To má mnoho významů. Zde se mluví o růžových keřích, které plodí růže. V podobném významu – rodit – se dá sloveso použít u novorozenců a mláďat zvířat

(pozn.: V trpném rodu je třetí tvar slovesa born bez e – I was born in 1980.) Další významy jsou např.: snášet, trpět, nést, dopravit apod.

The White Fawn

Bílá laň

There was once upon a time a King and Queen who were perfectly happy, with one exception, and that was that they had no child.

One day when the Queen was staying in a watering-place, some distance from home, she was sitting by a fountain alone, sadly thinking of the daughter she longed to have, when she perceived a crab coming in her direction, who, to the Queen's surprise, addressed her thus:

"Great Queen, if you will condescend to be conducted by a humble crab, I will lead you to a Fairies' palace and your wish shall be fulfilled."

"I would certainly come with you," replied the Queen, "but I am afraid that I cannot walk backwards."

The crab smiled, and transforming herself into a beautiful little old woman, said:

"Now, madam, it is not necessary to go backwards. Come with me, and I beg of you to look upon me as your friend." She then escorted the Queen to the most magnificent palace that could possibly be imagined, it was built entirely of diamonds.

In this superb place dwelt six Fairies who received the Queen with the greatest respect, and each one presented her with a flower made of precious stones – a rose, tulip, an anemone, a columbine, a violet, and a carnation.

"Madam," they said, "we have pleasure in telling you that soon you will have a daughter whom you will name Desirée. Directly she arrives, do not fail to call upon us, for we will bestow all sorts of good gifts upon her. You have only to hold this bouquet, and mention each flower, thinking of us, and be assured that we shall at once appear in your chamber."

Kdysi dávno žili král a královna a byli velmi šťastní. Jedna věc je však trápila. Neměli dítě.

Jednoho dne, když královna pobývala daleko od domova u napajedla a seděla sama u fontány, smutně myslela na dceru, kterou toužila mít. Tu si všimla raka, který lezl směrem k ní a který ji, k jejímu úžasu, takto oslovil:

„Vzácná královno, pokud svolíš a necháš se vést ponížným rakem, dovedu tě do paláce víl a tvé přání se splní.“

„Jistě s tebou půjdu, ale obávám se, že neumím chodit pozpátku,“ odpověděla královna.

Rak se usmál, proměnil se v krásnou stařenku a ta řekla:

„Milá dámo, není nutné jít pozpátku. Pojď se mnou a žádám tě, abys mě brala jako svou přítelkyni.“ Pak doprovodila královnu do nejvelkolepějšího paláce, jaký si jen mohla představit. Byl postaven ze samých diamantů.

Na tomto skvostném místě žilo šest víl, které královnu přivítaly s největší úctou, a každá jí dala květinu z drahokamů – růži, tulipán, sasanku, orlíček, fialku a karafiát.

„Madam, je nám velkým potěšením vám sdělit, že brzy budete mít dceru, které budete říkat Désirée, to jest vytoužená. Jakmile se narodí, nezapomeň nás vyzvat, abychom jí mohly předat všemožné dobré dary. Jenom podržíš tuto kytici a řekneš jméno každé květiny, budeš na nás myslet a buď si jistá, že se okamžitě objevíme v tvé komnatě.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.